

Arrest

nr. 70 868 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 28 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die loco advocaat H. CHIBANE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 december 2010 (bijlage 26) en heeft zich vluchteling verklaard op 4 januari 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 juni 2011.

1.3. Op 25 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 augustus 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Mohammadia, wilayat Mascara. Op 2-jarige leeftijd zou u samen met uw familie naar Aïn Al Bayda, wilayat Oran, zijn verhuisd. Op 13-jarige leeftijd zou u seksueel zijn beginnen te experimenteren met jongens uit uw buurt. U zou hiermee gestopt zijn omdat er geroddeld werd. U zou daarom op een specifieke plek in Oran stad, een ontmoetingplaats voor mannen, met oudere mannen in contact zijn getreden om seks met hen te hebben. Zowel uw omgeving als uw ouders zouden een vermoeden hebben over uw seksuele geaardheid. Eind 2006 - begin 2007 zou u dreigbrieven hebben ontvangen van de Salafisten die verwezen naar een hadith om aan te tonen dat het feit dat mannen die seks hebben met mannen niet door de beugel kan. In totaal zou u drie van dergelijke brieven ontvangen hebben. Uw ouders zouden analfabeet zijn en toen uw zusje een dergelijke brief gericht aan u wilde lezen, wilden ze wachten tot u thuis kwam. Uiteindelijk zou u bij uw aankomst thuis de waarheid hebben moeten vertellen. Uw ouders zouden er hierna aan gedacht hebben om met u te verhuizen, doch dit uiteindelijk niet hebben gedaan. U zou door onbekenden op weg naar huis wel eens zijn geslagen. In juni 2007 zou u Algerije verlaten hebben toen een vriend u had voorgesteld om het avontuur te wagen en met een boot naar Europa te reizen. U zou uw ouders ingelicht hebben, maar zij stonden weigerachtig tegen deze illegale reis uit schrik dat u hierbij om het leven zou komen. U zou uiteindelijk toch vertrokken zijn richting Spanje waar u ongeveer anderhalve maand zou zijn gebleven. U zou daar veel jongeren hebben zien stelen en omwille van de vele politiecontroles op Placa de Toro in Alicante zou u besloten hebben om verder te reizen. Een Algerijn zou u aangeraden hebben naar België te reizen 'waar je kan huwen'. U zou uiteindelijk in 2007 in België zijn aangekomen maar bij aankomst in het Zuid Station zou u aangehouden zijn en opgesloten zijn in een aantal 'gesloten centra'. Na uw vrijlating zou u verder in de illegaliteit in België zijn blijven wonen. U zou soms door politie zijn tegengehouden maar een alias hebben opgegeven. U zou zich niet druk hebben gemaakt over uw illegaal verblijf, u prostitueerde zich en ging veel uit. In 2008 zou u ziek zijn geworden en seropositief zijn bevonden. Sindsdien zou u door een specialist opgevolgd worden. Eind 2010 zou een sociaal-assistente in Brussel u aangeraden hebben een aanvraag 9 ter in te dienen. Echter, om dergelijke aanvraag te kunnen indienen moest u een adres hebben en een Algerijn zou u aangeraden hebben om asiel aan te vragen in combinatie met 9 ter zodat u niet zou kunnen worden gerepatriëerd. Op 4 januari 2011 diende u hier een asielaanvraag in en daarna heeft u via uw advocaat een aanvraag 9 ter ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Via uw ouders zou u in het bezit zijn gekomen van uw Algerijnse identiteitskaart. Bij terugkeer naar Algerije vreest u de Salafisten.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Zo verklaart u initieel op de zetel van het CGVS dat toen u in 2007 dreigbrieven zou hebben ontvangen van 'Salafisten' u deze zou hebben weggesmeten aangezien u deze brieven niet aan uw ouders kon tonen. Tevens zou u door deze Salafisten zijn geslagen (gehoorverslag CGVS, pp. 10 en 11). Gevraagd of u niet naar een andere stad in Algerije (bijv. Algiers) kon verhuizen om zo problemen met deze personen te vermijden, opperde u vooreerst dat uw ouders initieel dit wel wilden doen maar uiteindelijk dit hebben nagelaten daar ze de plek waar jullie allemaal waren opgegroeid niet wilden verlaten. Gevraagd of u dan niet alleen kon verhuizen, stelt u dat dit niet mogelijk was omdat er geen sociaal opvangnet is zoals hier in België en u zonder uw ouders zou "sterven" (gehoorverslag CGVS, pp. 11 en 12). Gevraagd waarom uw ouders wilden verhuizen, beweert u dat dit idee ontstond omwille van het bestaan van die dreigbrieven en gezien het feit ze hun kind niet zomaar aan te kant wilden zetten (gehoorverslag CGVS, p. 12). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring, namelijk dat u de dreigbrieven had weggegooid en nooit aan uw ouders had getoond, wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat uw ouders analfabeet zijn maar toen uw kleine zus in uw afwezigheid 'de brief' wilde lezen, ze uw naam erop zagen staan en ze wilden wachten tot u thuiskwam. Na uw thuiskomst was u genooddaakt hen de waarheid te vertellen en hebt u daarna de brief in de vuilnisbak geworpen. U was toen 14 jaar oud (gehoorverslag CGVS, p. 12). Vooreerst dient aangestipt dat u geen verklaring hebt gegeven voor deze toch wel aanzienlijke tegenstrijdigheid met betrekking tot het gegeven of uw ouders nu wel of niet deze brieven hadden gezien. Vervolgens gewezen op het feit dat u stelde toen 14 jaar oud te zijn geweest, maar u even tevoren had aangegeven dat deze brieven dateren van begin 2007 implicerend dat u op dat moment dus zeker veel ouder was dan 14 jaar, stelt u dat u bedoelde dat u 14 jaar oud was, wat geen uitleg is voor de vastgestelde discrepantie (gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd dit bijgevolg te verduidelijken beweert u dat u 14 jaar was toen u seksuele betrekkingen had en geeft u toe dat u zich vergist heeft, u was natuurlijk geen 14 jaar in 2007. U wijt deze discrepantie aan het feit dat als het over

religie gaat u schrik hebt en u liever niet over alles praat (gehoorverslag CGVS, p. 12). Dit argument biedt geen afdoende verschooning voor dergelijke discrepanties, temeer u zeer expliciet was in uw eerdere verklaringen en er geen misverstand kan zijn opgetreden. Uw bewering de Salafisten te vrezen (gehoorverslag CGVS, p. 10) is gezien bovenstaande vaststellingen dan ook niet geloofwaardig. Vervolgens dient aangestipt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw omgeving en uw ouders wel degelijk een vermoeden hadden van uw seksuele geaardheid en levenswijze en u desalniettemin toch gewoon, en hoewel u al sinds uw dertiende seksueel actief was, tot uw 27ste in 2007 in Algerije bent gebleven (gehoorverslag CGVS, pp. 8, 10-11). Verder geeft u aan dat u Algerije hebt verlaten omdat u voor uzelf wilde zorgen in plaats van bij uw ouders te blijven, een mogelijkheid die u ook hebt overwogen, en omdat een vriend u had voorgesteld om dit avontuur aan te gaan, namelijk de boot te nemen richting Europa (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uit bovenstaande blijkt dat uw 'voorkeur' voor mannen niet aan de grondslag lag van uw vertrek uit Algerije. U stelt daarenboven nooit problemen te hebben gekend met uw autoriteiten (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 10). Mocht u effectief uw geaardheid als een ernstig probleem hebben opgevat dan kan er van uitgegaan worden dat u reeds veel vroeger uw land zou hebben verlaten en daarenboven quasi onmiddellijk bij uw aankomst in België zich zou hebben geïnformeerd naar de mogelijkheden om hier bescherming te krijgen, te meer u dan ook nog eens stelt goed Frans te spreken (gehoorverslag CGVS, p. 4). Uw verklaring dat u bij aankomst alhier niets wist over asiel en dacht dat het enkel bestemd was voor mensen met politieke problemen doet hieraan geen afbreuk daar u zich, en zoals reeds werd opgemerkt, hieromtrent had kunnen informeren (gehoorverslag CGVS, p. 4).

Wat betreft uw medische aandoening dient er te worden opgemerkt dat, niettemin u sinds 2008 op de hoogte bent van de diagnose en sindsdien door een specialist wordt opgevolgd, u nog tot begin 2011 hebt gewacht alvorens een asielaanvraag in te dienen (gehoorverslag CGVS, pp. 6, 7 en 9). Daarenboven blijkt dat dit niet eens uw eigen idee was, maar u dit enkel deed op aanraden van uw sociaal-assistente. Zij informeerde u over het feit dat u om een aanvraag 9ter te kunnen indienen over een adres diende te beschikken, hetgeen u via een asielaanvraag kan krijgen. Tevens had u van een Algerijn vernomen dat u, zo u behalve een medische regularisatieaanvraag ook asiel aanvraagt, niet kan worden gerepatriëerd (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uit bovenstaande blijkt overduidelijk dat u het zelf niet nodig acht bescherming aan te vragen, doch zich enkel van een medische behandeling wil verzekeren. Het door u neergelegde document van ONUSIDA waarin gesproken wordt over mogelijke discriminatie tegenover personen met AIDS in Algerije (zie groene mapje) doet hieraan gezien bovenstaande observaties geen afbreuk. Gezien u al sinds 2008 op de hoogte bent van het feit dat u ziek bent, u behandeld wordt door een specialist en opgevolgd wordt door een sociaal-assistente, kan er toch van worden uitgegaan dat, zo u de situatie ernstig inschatte, u al veel eerder een asielaanvraag zou hebben ingediend.

Er dient in dezer te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor een beoordeling van medische elementen, en zoals u ook hebt gedaan, te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde identiteitskaart heeft betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er in de grote stadscentra (zoals Oran) van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt - en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier - is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er dus niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de Conventie van Genève, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en een beoordelingsfout, benadrukt verzoeker zijn homoseksualiteit alsook het feit dat dit element niet wordt betwist door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij voert aan dat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, zijn homoseksualiteit wel degelijk een probleem was in Algerije. Verzoeker verwijst naar zijn gehoorverslag, waaruit blijkt dat hij al ongeveer veertien jaren aangetrokken is tot mannen, dat het heel moeilijk was om zijn relaties in Algerije te beleven en dat zijn homoseksualiteit altijd in het geheim moest worden beleefd. Volgens verzoeker is het dan ook heel duidelijk dat zijn seksuele oriëntatie aan de basis lag van zijn beslissing om het land te verlaten, zelfs als het gebrek aan perspectieven eveneens een rol heeft gespeeld in deze beslissing. Dat hij Algerije niet vroeger heeft verlaten, betekent niet dat de situatie niet ernstig was, aldus verzoeker. Het behoorde aanvankelijk gewoon niet tot de mogelijkheden.

Verzoeker vervolgt dat hij niet onmiddellijk bij aankomst in België asiel heeft aangevraagd omdat hij dacht dat asiel enkel voor mensen is die te kampen hebben met politieke problemen, hij reeds slechte ervaringen had met de autoriteiten die hem hadden opgesloten en omdat er een taboe rond homoseksualiteit heerst in zijn land van herkomst, dat bij hem een soort schaamtegevoel en fijnzinnigheid heeft gegenereerd. Het feit dat hij later seropositief werd bevonden en hij gevolgd wordt door een specialist, betekent niet dat hij met die persoon ook zijn homoseksualiteit in Algerije kon bespreken, aldus nog verzoeker.

Verzoeker besluit dat niet kan worden afgeleid dat hij in Algerije geen problemen had omwille van zijn seksuele geaardheid of dat hij daar in geval van terugkeer geen problemen zou hebben. Hij laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet heeft gebogen over de situatie van homoseksuelen in Algerije en dat het administratief dossier hieromtrent geen informatie bevat. Zelf verwijst hij naar informatie afkomstig van Country of Return Information Project, International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association en het persagentschap Syfia Info, informatie welke als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd en waaruit blijkt dat homoseksualiteit een van de grootste taboes is in de Algerijnse maatschappij, waar homoseksualiteit verboden is en bestraft wordt met een gevangenisstraf die kan oplopen tot drie jaar indien een van de betrokkenen minderjarig is. Volgens verzoeker blijkt uit de in het verzoekschrift geciteerde informatie dat discriminatie, stigmatisering en onderdrukking het dagelijkse lot is van jonge homoseksuelen in Algerije, die dan ook een sociale groep vormen en die geen bescherming van hun autoriteiten kunnen genieten in geval van problemen doch integendeel het risico lopen om door hun autoriteiten te worden veroordeeld omwille van hun homoseksualiteit. Verzoeker herhaalt dat het voor hem onmogelijk was om zijn seksualiteit op een normale wijze te beleven en dat hij bedreigd werd door de Salafisten. Nu hij seropositief werd bevonden, is het volgens verzoeker heel aannemelijk dat hij nog meer discriminatie zal ondervinden. Hij verwijst naar het artikel van Syfia Info dat als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd. Verzoeker meent dan ook dat hij voldoende heeft aangetoond dat hij wel degelijk moet kunnen genieten van de bescherming geboden door de Conventie van Genève.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit *"Fiche Pays Algerie"* van mei 2009 van 'Country of Return Information Project', het artikel *"Deux ans de prison pour l'imam homosexuel"* van 15 maart 2010, gepubliceerd door 'International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association' en het artikel *"Algérie: des porteurs du VIH exclus de soins"* van 9 november 2007 van Syfia Info.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering de Salafisten te vrezen aangezien, zoals wordt toegelicht, (ii) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn omgeving en zijn ouders wel degelijk een vermoeden hadden van zijn seksuele geaardheid en levenswijze en hij desalniettemin toch gewoon, en hoewel hij al sinds zijn dertiende seksueel actief was, tot zijn 27ste in 2007 in Algerije heeft verbleven, zijn 'voorkeur' voor mannen verder niet aan de grondslag lag van zijn vertrek uit Algerije, hij daarenboven stelt nooit problemen te hebben gekend met zijn autoriteiten, ervan kan worden uitgegaan dat hij reeds veel vroeger zijn land zou hebben verlaten en hij zich quasi onmiddellijk bij zijn aankomst in België zou hebben geïnformeerd naar de mogelijkheden om hier bescherming te krijgen mocht hij effectief zijn geaardheid als een ernstig probleem hebben opgevat, temeer hij stelt goed Frans te spreken, en zijn verklaring dat hij bij aankomst in België niets wist over asiel en dacht dat het enkel bestemd was voor

mensen met politieke problemen hieraan geen afbreuk doet daar hij zich hieromtrent had kunnen informeren, (iii) uit de vaststellingen dat hij, niettemin hij sinds 2008 op de hoogte is van het feit dat hij seropositief is en sindsdien door een specialist wordt opgevolgd, nog tot begin 2011 heeft gewacht alvorens een asielaanvraag in te dienen en dit daarenboven niet eens zijn eigen idee was, zoals wordt toegelicht, blijkt dat hij het zelf niet nodig achtte bescherming aan te vragen doch zich enkel van een medische behandeling wil verzekeren en het door hem neergelegde document van ONUSIDA waarin gesproken wordt over mogelijke discriminatie tegenover personen met AIDS in Algerije hieraan geen afbreuk doet aangezien ervan kan worden uitgegaan dat hij, zo hij de situatie ernstig inschatte, al veel eerder een asielaanvraag zou hebben ingediend, (iv) de door hem ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, (v) zijn identiteitskaart slechts betrekking heeft op zijn identiteit, gegeven welk niet ter discussie staat en (vi) uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er in de grote stadscentra (zoals Oran) van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. Hierbij volstaat het in principe niet op algemene wijze te verwijzen naar de bestaande situatie in het land van herkomst. Het louter neerleggen van en citeren uit rapporten en artikels over de situatie van homoseksuelen in Algerije toont immers op zich geen persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aan. De vrees voor vervolging dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. De Raad stelt vast dat aan de homoseksuele geaardheid van verzoeker niet wordt getwijfeld in de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er echter niet in de aanleiding van zijn vlucht, met name de bedreigingen door Salafisten, aannemelijk te maken.

Na lezing van het administratief dossier, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen omtrent zijn rechtstreekse vluchtaanleiding over de hele lijn vaag en weinig doorleefd zijn. Zo verklaarde hij bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *"Toen ik 13 jaar oud was ben ik verkracht door een man. Sindsdien heb ik gewerkt in de prostitutie. Ik werd verschillende keren door Islamitische bewegingen bedreigd met de dood omdat het verboden is om zulk gedrag te tonen in de Islam. Ik voelde me altijd onveilig omwille van mijn beroep. Ik besloot het land te verlaten. Kon u niet een ander beroep kiezen? Als je met zo'n activiteiten begint wordt dit verslavend en kan je eigenlijk niet meer stoppen. (...)"* (administratief dossier, stuk 10, p. 2). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte verzoeker op geen enkel ogenblik gewag van een verkrachting doch stelde hij sinds de leeftijd van dertien jaar seksuele contacten te hebben gehad met jongens van zijn leeftijd. Omdat deze jongens dit verder vertelden aan vrienden, besloot verzoeker 'het te doen' met mannen die ouder waren dan hijzelf en die niet in zijn buurt woonden. Hij leerde deze mannen volgens zijn verklaringen kennen op plaatsen in de stad die gekend zijn als plaatsen waar mannen komen voor seks met mannen, zoals Place d'Arme en weg Font du Mer. Gevraagd om welke reden hij seks had met die mannen, antwoordde verzoeker *"Voor seks en voor geld."* (administratief dossier, stuk 5, p. 7-8). Met betrekking tot zijn vrees in geval van terugkeer naar Algerije, leest de Raad in het gehoorverslag als volgt: *"ik vrees enkel de Salafisten, niet mijn ouders want die weten niets Waarom dan schrik van de Salafisten? Omdat het overal vol zit met Salafisten daar waar ik woon"*

vooral in de jaren 94-95 **Maar waarom dan de Salafisten hoe moeten ze dat weten?** Ze zijn van mijn buurt en iedereen weet het daar **Dus dan weten uw ouders het toch ook?** Ze hebben een vermoeden maar ze hebben geen bewijzen, je kan het niet van mijn uiterlijk lezen, er zijn dagen dat ze twijfels hebben omdat ze dingen hebben horen zeggen. **Maar uw vrees ten opzichte van de Salafisten dat is van 94-95 maar nu zijn we 2011?** Homoseksualiteit bestond toen nog niet, ze vielen de staat en politie aan **Dus in 94-95 had u geen problemen met de Salafisten?** Neen want ik was discreet **Waarom nu schrik voor de Salafisten 2011?** U bedoelt 2007 **Ik heb het over uw terugkeer naar Algerije?** Ok maar ik werd bedreigd door hen **Sinds wanneer werd u bedreigd door hen?** Begin 2007 maar ik was toen niet daar ik zat aan de zee bij familie want ik hou van de zee **Hoe werd u bedreigd?** Via brieven, er staan religieuze zaken in maar niet van wie het is **Wat deed u met de brieven?** Ik smiet het weg, ik kon het niet aan mijn ouders tonen **Wat stond er in de dreigbrief?** hadith (...) **Welke hadith stond er in?** Een simpele hadith als een man seks heeft met andere man dan zal de troon zich bewegen, de engelen vragen vergiffenis aan god en dat hij er mee zal stoppen. **Hoe nog bedreigd geworden naast dreigbrief?** Ze beledigden me en sloegen me al heel mijn leven **Sinds wanneer begonnen ze u te slaan?** Als ik 's avonds laat terugkeerde naar huis **Maar wanneer?** In 2007 omdat ik dreigbrief kreeg en ik er niet op inging, ik weet niet hoe ze dit te weten kwamen maar ik kon niet stoppen, ik weer wie het waren en waar ze wonen. Normaal als je dreigbrief krijgt moet ja antwoorden of anders je vader met een eigen brief in je geschrift dat je gaat stoppen en dat god je zal vergeven, dat ik niet bad maar ik trok me daar niets van aan. Zelf als je brief schrijft wil niet zeggen dat je stopt want iets stoppen waar je van houdt dat maakt je zot, ik heb geprobeerd maat het is moeilijk. Soms bleef ik drie weken à één maand zonder. Het is niet genoeg om dit te schrijven je zou bij hen moeten gaan en zweren op de Koran. **Hoeveel dreigbrieven hebt u ontvangen?** 2 à 3 niet meer, het was niet elke dag dat ik ze kreeg. ik kwam soms iemand tegen uit mijn wijk en die zal me niet slaan maar hij zal me zeggen waarom ik niet stop. Degene die me deze brieven schreven kenden me niet, het waren strikte mensen" (administratief dossier, stuk 5, p. 10-11). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker zich vanaf jonge leeftijd prostitueerde en dat zijn omgeving weet had van zijn seksuele geaardheid en levensstijl, minstens dat hieromtrent vermoedens bestonden. Verzoeker beleefde zijn 'relaties' overigens niet in het geheim zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift aangezien hij zich begaf naar plaatsen in de stad 'die gekend zijn waar mannen komen voor seks met mannen', en waar hij dus gemakkelijk kon worden betrapt of desgevallend kon worden aangehouden. Niettegenstaande het feit dat homoseksualiteit in de Algerijnse maatschappij nog steeds een taboe is, zoals ook blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte informatie, en een levensstijl zoals deze die verzoeker erop nahield in een islamitische samenleving uit den boze is en als zondig en verwerpelijk wordt beschouwd, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij gedurende een periode van veertien jaren, tot 2007, geen problemen heeft ondervonden, noch met de autoriteiten, noch met medeburgers (administratief dossier, stuk 10, p. 3 en stuk 5, p. 9-10) en dit terwijl hij nochtans uitermate risicovol gedrag vertoonde. In 2007 zou verzoeker dan plots dreigbrieven hebben ontvangen van 'de Salafisten'. Niet alleen brengt hij hiervan niet het minste begin van bewijs bij, zoals blijkt uit wat voorafgaat zijn verzoekers verklaringen in dit verband daarenboven dermate vaag en weinig doorleefd dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, legde verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het gegeven of zijn ouders al dan niet de dreigbrieven die hij zou hebben ontvangen hadden gezien alsook met betrekking tot zijn leeftijd op het ogenblik dat hij deze brieven zou hebben ontvangen. De uitgebreide motivering dienaangaande wordt in voorliggend verzoekschrift niet betwist, laat staan ontkracht zodat deze motivering staande blijft en beschouwd wordt als zijnde hier hernomen.

Voorts benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoeker verklaarde in België te zijn aangekomen eind 2007 begin 2008 en hier gedurende een tweetal jaar illegaal te hebben gewoond en gewerkt alvorens op 4 januari 2011 asiel aan te vragen (verklaring DVZ, vragen 34 en 35), hetgeen aantoonde dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees ondermijnt. Dit klemde des te meer daar verzoeker uitdrukkelijk verklaart slechts asiel te hebben aangevraagd op aanraden van zijn sociaal-assistente, die hem informeerde over het feit dat hij om een aanvraag 9ter te kunnen indienen over een adres diende te beschikken, hetgeen hij via een asielaanvraag kon verkrijgen (administratief dossier, stuk 5, p. 6). De reden die verzoeker aanhaalt ter verschoning van zijn laattijdige asielaanvraag, namelijk een gebrek aan begrip van de asielprocedure, is dan ook niet ernstig en kan bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond kan worden aanvaard. Overigens blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij wél heel goed zijn weg wist te vinden op de illegale arbeids- en woningmarkt en hij dus ongetwijfeld met tal van mensen in contact is gekomen, dat hij bovendien begin 2008 in aanraking is gekomen met de

Belgische politie, door wie hij tijdens een controle werd opgepakt en waarna hij werd overgebracht naar verschillende gesloten centra (verklaring DVZ, vraag 3 en administratief dossier, stuk 5, p. 4) en dat hij sinds de diagnose in 2008 door een specialist wordt opgevolgd (administratief dossier, stuk 5, p. 7) zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat hij gedurende een periode van drie jaar onwetend zou zijn geweest omtrent de mogelijkheid om zich vluchteling te verklaren.

In acht genomen wat voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille zijn politieke overtuiging, zijn religie, zijn nationaliteit, zijn ras of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

2.7.1. De vraag die vervolgens in casu dient beantwoord te worden is of de loutere homoseksuele geaardheid van verzoeker, afkomstig uit Algerije, en zijn besmetting met het HIV-virus voldoende is voor de toekenning van internationale bescherming.

2.7.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Aldus heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in elk geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

2.7.3. Verzoeker argumenteert in voorliggend verzoekschrift dat homoseksuelen in Algerije een sociale groep vormen en geen bescherming van hun autoriteiten kunnen genieten in geval van problemen doch integendeel het risico lopen om door hun autoriteiten te worden veroordeeld omwille van hun seksuele geaardheid. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar de informatie welke als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd, namelijk een uittreksel uit "*Fiche Pays Algerie*" van mei 2009 van 'Country of Return Information Project' en het artikel "*Deux ans de prison pour l'imam homosexuel*" van 15 maart 2010, gepubliceerd door 'International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association'. Aan de hand van deze informatie slaagt verzoeker er evenwel niet in aan te tonen dat hij deel uitmaakt van een groep die in Algerije systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen.

Immers, de Raad leest in het uittreksel uit "*Fiche Pays Algerie*" van mei 2009 van 'Country of Return Information Project' weliswaar dat homoseksualiteit een van de grootste taboes is in de Algerijnse samenleving, dat het bestaan ervan wordt ontkend door de autoriteiten ondanks het feit dat het een wijdverbreid fenomeen is, dat homoseksualiteit wordt veroordeeld door de Islam en tevens strafrechtelijk kan worden vervolgd, dat weinigen uit schaamte openlijk uitkomen voor hun seksuele geaardheid en dat homoseksuelen het slachtoffer kunnen zijn van intimidatie door veiligheidstroepen en vanuit de samenleving in het algemeen. De Raad leest evenwel in hetzelfde rapport dat de wet homoseksuele handelingen in het openbaar strafbaar stelt, dat homoseksuelen te maken kunnen krijgen met maatschappelijk geweld maar in het algemeen niet met geweld of discriminatie van overheidswege en dat sommigen zelfs openlijk als homoseksuelen leven. Uit deze informatie kan derhalve geenszins worden geconcludeerd dat de Algerijnse overheid een politiek voert van actieve of systematische vervolging van homoseksuelen, hetgeen overigens evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen (cfr. punt 2.6.). Ook het door verzoeker bijgebrachte artikel "*Deux ans de prison pour l'imam homosexuel*", dat slechts één individueel geval betreft, wijst op zich niet op een vervolgingsbeleid vanwege de Algerijnse autoriteiten. Overigens blijkt uit het artikel dat de veroordeelden een imam en zijn 'partner' zijn, die door gelovigen op heterdaad werden betrapt in de moskee. In casu betreft het derhalve de bestraffing van homoseksuele handelingen die in het openbaar werden gesteld, door een gerespecteerd persoon in de samenleving die bovendien een voorbeeldfunctie uitoefent, en kan uit het artikel in kwestie niet worden afgeleid dat de twee mannen werden veroordeeld omwille van hun homoseksualiteit op zich. Uit de zeer specifieke omstandigheden die tot de veroordeling hebben geleid kan dienvolgens geen veralgemeend vervolgingsbeleid worden afgeleid.

In acht genomen wat voorafgaat, concludeert de Raad dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

2.7.4. In de mate verzoeker, onder verwijzing naar het als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde artikel "*Algérie: des porteurs du VIH exclus de soins*" van 9 november 2007 van Syfia Info, nog poneert dat het, nu hij seropositief werd bevonden, heel aannemelijk is dat hij nog meer discriminatie zal ondervinden, kan opnieuw nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 3 EVRM.

In de zaak N. v. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom

(EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. v. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak *N. v. The United Kingdom* handelde over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel die door *D. v. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. *In casu* oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest *D. v. The United Kingdom* en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. v. The United Kingdom* te behouden. In *D. v. The United Kingdom* waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: *"that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support."*

Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. v. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij besmet is met het HIV-virus doch zijn gezondheidstoestand actueel niet kritiek is. Voorts blijkt uit de door verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde informatie geenszins dat de vereiste zorgen of medicatie ter behandeling van zijn ziekte in Algerije niet aanwezig zouden zijn. Wel blijkt hieruit dat medische hulpverleners steeds vaker een discriminerende houding aannemen ten aanzien van patiënten die seropositief zijn bevonden. Deze houding is voornamelijk ingegeven door een gebrek aan hygiënisch materiaal zoals chirurgische handschoenen die de armen voldoende beschermen, waardoor zij vrezen zelf besmetting op te lopen. Uit dezelfde informatie blijkt anderzijds dat patiënten die seropositief zijn bevonden niet systematisch worden gediscrimineerd, dat immers in de hoofdstad Algiers 500 mensen in behandeling zijn en dat Algerije in het kader van de strijd tegen aids een nationaal plan heeft gelanceerd dat ertoe strekt de preventie te verbeteren en de gezondheidswerkers beter te beschermen.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er in zijn concreet geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals gedefinieerd in hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM en dat de mogelijke discriminatie hij eventueel zou ondergaan in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van zijn besmetting met het HIV-virus een vervolging inhoudt in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De informatie afkomstig van UNOSIDA, welke verzoeker reeds in de loop van de administratieve procedure bijbracht en waarin tevens wordt gesproken over mogelijke discriminatie tegenover personen met aids in Algerije, kan bovenstaande conclusie niet ombuigen.

2.8. Gelet op het geheel van voorgaande overwegingen en mede gelet op het feit dat de wetgever zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inspireerde op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86), maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Voorts stelt de Raad vast dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat de situatie er na de gebeurtenissen die zich in de eerste maanden van 2011 hebben afgespeeld intussen weer gekalmeerd is, de normaliteit is teruggekeerd en burgers actueel geen specifiek risico lopen. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat deze informatie niet correct zou zijn.

Dienvolgens toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.9. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in de mate verzoeker in subsidiaire orde de toekenning van de subsidiaire bescherming vraagt artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker wel degelijk beroep kan doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet vermits hij een aanvraag heeft ingediend (gehoor, p. 6).

2.10. In de mate verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen om het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de situatie van de homoseksuelen in Algerije te onderzoeken, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS